

RADNAI ISTVÁN

Enyészet

mire kiléptünk az ajtón
imbolyogva rozogán
a kapu mögöttünk csukódik
átrágjuk magunkat mint szű a fán

kocsibehajtó a vidéki házon
valamikori szénásszekér korhad
a szénát szálanként elhordta a szél
csak a kilincset nem fogja a rozsdá

elporladt már a kovács
a vasalat megereszkedett
izmaink lazulnak
egyszer a ház is utánunk szédül

téglát tégláról hordva
elhordanak az apró szemű évek

Fűszerek illata

tudjuk-e hol vagyunk utazunk
egy sorslevélen
mellettünk ökörnyal húz el
pókok talmi örökké valóság

örökég óceánban

öltözet a földet a semmi alsóruhája
és mi féreg vagy óriások
képletet fejtünk és keresztrejtvényt
ahogy rejtvény a kereszt

a természet is alkimisták könyve

és mi a titokleves alján
szemesbors vagy kozmás élet
egy percre feldob a hab
azt hittük éltünk